

[Kyed.]

maal. Det er altsaa Forklaringen, som den højtærede Minister paa de Konservatives Vegne har givet til „Berlingske Tidende“.

Nu ser man jo nok i Dag, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, Formand for det konservative Parti, i en Artikel under en anstrengt Form søger at imødegaa Ministerens Talen paa de Konservatives Vegne ved at sige: Der er ikke Tale om Lovgivning paa Finansloven, og det, der her kommer frem, er ikke noget at tale saa meget om, for det er jo i Virkeligheden ikke andet end det samme, som vi allerede foretager os, det er noget, der kan sammenlignes med Eksportkreditgivningen. Men det er dog to vidt forskellige Spørgsmaal: Tilskud til Erhvervene til Opretholdelse af Priser eller til Omkostninger og paa den anden Side Eksportkredit. Jeg vil derfor gerne stille det Spørgsmaal frem for den høje Rigsdag: Hvorledes vil de Partier, der nu stemmer for denne Anmærkning, for Fremtiden kunne undslaa sig for at stemme for en tilsvarende, hvis der skulde komme Krav fra andre Erhverv eller Industrier. Ja, vi kan godt tage et Eksempel, og her kan jeg tage et, som er mig nærliggende, den som Følge af Prisfaldet i høj Grad betrængte Mølleindustri. Hvis den nu kom med et Krav om Tilskud til Opretholdelse af sine Priser som Følge af det Fald, der nu kommer frem paa Verdensmarkedet, grundet paa det stadige Kornprisfald, hvordan vilde saa de Partier, der stemmer for dette i Dag eller i Morgen, eller hvornaar Afstemningen nu finder Sted, kunne undslaa sig for at være med til at sætte en lignende Anmærkning paa Finansloven for kommende Aar, eller maaske paa Tillægsbevillingsloven for i Aar, for Mølleindustriens Vedkommende. Og det samme maa jo gælde for andre Erhvervs-grene. Det er nemlig det, der er Kærnen i den Anmærkning, vi drøfter her i Dag, og det er Konsekvensen af Vedtagelsen af denne Anmærkning paa Finansloven. Som Følge deraf er Venstre principielt imod Anmærkningens Indhold, og det er vi paa samme Linie, som vi var imod den Tilskudspolitik, som den højtærede Statsminister gjorde sig til Talsmand for i en tidligere Rigsdagssamling. I 1926 var ikke alene Venstre imod Tilskudspolitikken, men ogsaa det konservative Parti saavel som det radikale Parti, omend det sidstnævnte Parti gav sin Tilslutning til i særlige, begrænsede Tilfælde, under ganske bestemte Betingelser, at gaa med til et Forsøg med direkte Tilskud fra Statskassen til enkelte

Virksomheder eller Eksportindustrier. Men i 1926 var det radikale Parti i Princippet enigt med saavel det konservative Parti som Venstre om at gaa imod Princippet i Tilskudspolitikken, og det var en Opfattelse, som det radikale Parti ogsaa gjorde gældende i 1927, da Socialdemokratiet paa ny fremsatte sit Forslag med Krav om direkte Tilskud af Statskassen til Erhvervene. I Debatten om dette Forslag udtalte det radikale Partis Ordfører, den nuværende højtærede Indenrigsminister — der for lidt siden stod og smilede, men nu tabte Humøret og gik sin Vej — følgende:

„Det er ganske klart, at Industrien ikke kan holdes gaaende i Aarevis paa den Maade, der foreslaas her, gennem direkte Tilskud fra Staten.“

Gaar vi nu tilbage — ja, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen siger: „i Aarevis“, men jeg gaar ud fra, at naar det ærede Medlem har stemt for det den Gang og stemt for det i Aar, slipper han neppe for at følge med til næste Aar, for ingen siger, at Sukkerindustrien er bedre stillet næste Aar end i Aar —, men ser vi tilbage paa de Krav, der blev stillet af det radikale Parti i den Betænkning, der blev afgivet den 5. November 1926 over Forslag til Lov om Støtte til dansk Erhvervsliv, saa staaer de Krav, der da blev stillet fra radikal Side, i den skarpeste Modsætning til det, som det radikale Parti nu gaar ind for. Og hvem var det radikale Partis Repræsentanter i paagældende Udvalg i 1926? Ja, det var den nuværende højtærede Udenrigsminister Hr. P. Munch og den nuværende højtærede Indenrigsminister Hr. Dahlgaard. Trods den principielle Begrundelse mod Tilskudsordningen strakte det radikale Parti sig den Gang til, nærmest vel for Husfredens Skyld, at ville være med til at stille 3 Mill. Kr. til Raadighed af de Midler, som ellers skulde bruges til Arbejdsløshedsunderstøttelse, og dem vilde de den Gang være med til at benytte som et Forsøgstilskud til Enkeltvirksomheder eller enkelte Eksportindustrier, men de stillede som Betingelse for at tiltræde dette Forsøgstilskud forskellige Krav til de Virksomheder, der kunde komme i Betragtning ved et saadant Tilskuds Tildeling fra Statens Side. Og hvad gik de Krav ud paa? Ja, herom faar vi Oplysning af det radikale Partis Ordfører, daværende ærede Medlem Hr. Dahlgaard, nuværende højtærede Indenrigsminister Hr. Dahlgaard, der udtalte — det findes i Forhandlingerne fra den 6. November 1926, Sp. 1298:

„Vi maa fra vor Side saaledes finde